

sig, at det at komme under sociale sagsbehandlere måske kunne være en ganske forvirrende oplevelse for et barn, for hvem er nu den sagsbehandler, man sidder og taler med? Er det en ven eller en fjende? Ja, det er faktisk ikke rigtig til at finde ud af.

Det er man ikke i tvivl om i retten. Der er forsvarens ens ven, og anklageren er ens modstander, og så er der en uvildig dommer, der til syvende og sidst afsiger en kendelse. Kan fru Karen Hækkerup ikke se, at det faktisk er det, man kalder retssikkerhed? Og tror fru Karen Hækkerup ikke, at det måske er noget, et barn mellem 12 og 15 år også ville have sans for?

Kl. 17:02

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 17:02

Karen Hækkerup (S):

Jeg ved ikke, om Dansk Folkeparti konkret har svaret på, hvordan sådan en domstolsprøvelse skulle finde sted, om det skulle være ved en almindelig domstol. Dansk Folkeparti har i hvert fald ikke gjort det i det her forslag. Nu kender jeg ret meget til, hvordan en sag foregår ved domstolene. Jeg har set nogle stykker af dem efterhånden, og jeg ved ikke, om det er det, vi skal tro er vejen frem til at løse vores kriminalitetsproblem med børn og unge – som er stort. Der er behov for, at der gribes ind langt tidligere, end når man havner ved en dommer. Der er behov for, at der gribes ind, allerede når børnene mistrives i vuggestuen, i børnehaven, i skolen.

Lad os dog sætte ind med en social indsats, der gør, at børn ikke bliver kriminelle. Lad os dog sørge for, at deres liv bliver godt, så de ikke havner i den kriminelle løbebane, som er så ødelæggende både for dem og for samfundet. Jeg synes, at Dansk Folkepartis forslag er for enøjet, og derfor synes jeg ikke, at vi kan stemme for det.

Kl. 17:02

Den fg. formand (Pernille Frahm):

Der er ikke flere, der har bedt om korte bemærkninger, så jeg siger tak til ordføreren.

Undskyld, jeg har overset en, som jeg ikke fik skrevet ned på listen. Det beklager jeg meget. Fru Liselott Blixt har også bedt om ordet. (*Karen Hækkerup (S)*: Jeg kan ellers oplyse, at fjernsynstransmissionen er overstået). Ja, men der er alligevel en, der har bedt om en kort bemærkning.

Kl. 17:03

Liselott Blixt (DF):

Jeg vil gerne spørge ordføreren – og det har intet med transmissionen i fjernsynet at gøre; jeg ved ikke, om det påvirker ordførerens måde at svare på, men det er i hvert fald ikke derfor, jeg stiller spørgsmål – hvor ordføreren mener at den almenborgers retsfølelse er i det her. Vi ser i vores kommune i vores sociale boligbyggeri 12-13-14-årige, der slår ældre damer ned og så bliver sendt hjem igen. Jeg ved, at de sociale myndigheder gør, hvad de kan, men de kan ikke gøre ret meget ved det. Der skal lidt mere til for at kunne tvangsjerne de unge fra deres eget hjem – og det er heller ikke løsningen. Politiet må aflevere dem gang på gang.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvor den enkelte borgers retsfølelse er, når vedkommende dagen efter at være blevet chikaneret, slået ned og bestjålet af nogle unge mennesker kan møde disse unge mennesker på gaden.

Kl. 17:04

Den fg. formand (Pernille Frahm):
Ordføreren.

Kl. 17:04

Karen Hækkerup (S):

Jeg vil sige, at hvis et barn begår kriminalitet og et barn er i en dårlig udvikling, er der faktisk belæg i loven for at tvangsjerne et barn. Det, vi kan se er konsekvensen af VKO's økonomiske politik, er bare, at kommunerne ingen penge har. De har ingen penge til den forebyggende indsats, de ved virker; de har ikke mulighed for at fjerne de børn, som de godt ved det ville være fornuftigt at fjerne; de har i virkeligheden ikke mulighed for at gøre den indsats, som de selv godt er klar over ville være den rigtige.

Vi kan jo se, at antallet af børn, der bliver fjernet fra hjemmet, falder. Samtidig stiger alderen på de børn, som bliver fjernet, og det vil sige, at børnene bliver ældre og ældre, inden der er nogle, der griber ind. Hvor man faktisk, hvis man havde haft en rettidig indsats, ville have kunnet redde nogle børn fra at havne i en kummerlig tilværelse, så sidder man altså i kommunerne med nogle økonomiske hensyn, der gør, at man, hvis man skal sende et barn på institution eller man skal hjælpe en anden familie, skal skære hos en helt tredje familie. Det er den økonomiske virkelighed i det kommunale Danmark i dag, og den kan Dansk Folkeparti i hvert fald ikke rende fra sit medejerskab af.